

Magnetogram ni avtoriziran!

INTERVJU PREDSEDNIKA VLADE RS JANEZA JANŠE Tednik DRUŽINA

Ljubljana, 12. marec 2013

Za Vami je obdobje enoletnega vodenja vlade. Kakšne so ocene, je bilo to obdobje uspešno? Jasno je, da se rezultati kažejo kasneje? Kaj boste zapustili novi vladi, če oz. ko bo oblikovana? (izpeljani projekti)

Nova vlada bo dobila narejeno pretežni del tega, kar je za izhod Slovenije iz krize najpomembnejše in najtežje. Prepolovili smo proračunski primanjkljaj, sprejeli reformo pokojninskega sistema in tako ustavili padanje pokojnin, sprejeli reformo trga dela, ki bo omogočila večje zaposlovanje, še posebej mladim, postavili okvir za dobro gospodarjenje z državnim premoženjem in njegovo privatizacijo. Vzpostavili smo tako imenovano slabo banko, ki omogoča tako ponovni zagon finančnega servisa za delovanje gospodarstva kot tudi ugotavljanja posamične odgovornosti za več milijardno krajo iz slovenskih bank. Odpravljenih je bilo na stotine birokratskih ovir, gradnja objektov je sedaj enostavnejša, ustvarjeni so boljši pogoji za tuje in domače investitorje. Zagotovljena so sredstva za šolsko prehrano dijakov in učencev, njihov prevoz v šolo je bistveno cenejši. Vlada je uspešno rešila tudi zaplet z memorandumom za Arbitražni sporazum, prav tako smo rešili problem tožb na hrvaških sodiščih glede vlog varčevalcev nekdanje LB Zagreb, ki je bil zadnja ovira za vstop RH v EU. Ponovno smo vzpostavili komisijo za grobišča, zagotovili finančne pogoje za njeno delo, pričeli postopke za dostojen pokop žrtev iz Hude jame ter priprave za razglasitev grobišča za spomenik, ki bo odprt za javnost. Februarja letos smo uspešno zaključili pogajanja o proračunu EU za obdobje 2014 – 2020. Slovenija bo vsako leto v naslednjih sedmih letih iz proračuna EU dobila skoraj 400 milijonov € neto prilivov. Vse glavne reforme smo uskladili s socialnimi partnerji, mnoge tudi z opozicijo. Dve blokadi je odpravilo ustavno sodišče. Pred letom dni, ko smo sestavili težavno koalicijo in vlado, niti največji optimisti niso verjeli, da je vse to možno narediti v enem letu. Nismo pa naredili večjega preboja na polju pravične družbe oziroma države. Narava koalicije je preprečevala vsak večji premik, zato so sodni zaostanki še vedno veliki, sodni mlini pa zelo selektivno delijo pravico v Sloveniji.

Razmere, v katerih je bila Slovenija ob nastopu našega mandata, so bile sicer veliko težje od tega, kar smo pričakovali. Leto našega mandata pa je bilo leto zaustavljanja padanja. In ustvarili smo pogoje za vnovični gospodarski preboj in uspešno soočanje s krizo.

V zadnjem letu ste bili tarča sistematičnih diskreditacij. Tudi vaša družina se jim ni izognila. Ste morda postavili mejo, do kod boste to še prenašali ali imate že tako trdo kožo oz. ste tako utrjeni, da grede stvari na nek način mimo vas?

Različne oblike sistematičnih obtožb in poskusov odstranitve se vlečejo že več kot trideset let, v boju proti meni pa so bile izrabljene že praktično vse razpoložljive ustanove in organi, da o nekaj deset tisoč člankih in celo knjigah, v katerih so obračunavali z menoj, niti ne govorim. V tem času sem bil dvakrat obtožen pred vojaškim sodiščem JLA, priprt in zaprt v različnih zaporih, dvakrat aretiran, obsojen na leto in pol, ker naj bi svoje intelektualne sposobnosti napačno usmeril, vržen iz službe, zasledovan, prisluškovan in oblaten na vse mogoče načine. V času vlad tranzicijske levice so mi skušali naprtiti vse mogoče prekrške, informacijska pooblaščenka mi je pošiljala položnice v primerih, ko jo je zmotil kak naš zapis na spletni strani SDS, inšpekcija pa v primeru, ko je naš lokalni odbor v Pivki napačno obesil predvolilni plakat. Spravili so se celo nad mojo poroko, me vabili na zaslišanja zaradi izjav na TV itd. Groženj je bilo v tem času nešteto, celo s strani policijskega funkcionarja Gomilška, ki so ga v času Pahorjeve vlade potem vzeli nazaj v službo, postopek proti njemu pa je sodnik Keček zastaral. In bil vmes nagrajen za vestno delo v službi, tožbo proti njemu pa je tožilstvo ravnokar zavrglo. Človek, ki je grozil predsedniku vlade Pahorju, je dobil 11 let zapora. Ta, ki je z likvidacijo grozil

meni pot predsedniku vlade, pa je bil v celoti rehabilitiran in se verjetno danes z orožjem in v uniformi sprehaja po Sloveniji. A vse to človek lažje prenese kot grožnje družini, otrokom. Ker mene niso zlomili, so se spravili nadnje. Žalostno je, da je morala in etika naše družbe padla na takšno raven in da je nekaj takšnega dopustno. Ob tem pa se praktično niso oglasili tisti, ki bi se morali in ki se sicer vedno zelo radi oglasijo, ko nekdo njih ali njihove samo postrani pogleda. Sprašujete, kje je meja, do katere se lahko vztraja? Vztrajam in bom vztrajal ravno zato, ker vem, da je cilj vseh teh groženj in podtikanj ravno to, da bi nas prestrašili in da bi odnehal. Velika opora je podpora ljudi, tisočev, ki izražajo podporo vedno, ko so napadi najmočnejši. To, kar lahko spremljate na ekranih, ni cela Slovenija. Še zdaleč ne. Obstaja tudi druga, skrivana javnosti in velikokrat zatirana, razglašana za drugorazredno, ki pa vsemu navkljub že desetletja razmišlja s svojo glavo in ne naseda propagandi, tudi ko je ta najmočnejša. Pravzaprav v zadnjem času opažam, da so ljudje začeli osrednje medije jemati tako kot leta 1988, ko se je vnaprej vedelo, kako se bodo postavili proti komu ne glede na to, kaj je res in kaj ni.

Za razliko od mnogih drugih ministrov, predsednikov strank, ste bili vi na vseh volitvah neposredno izvoljeni. To kar nekaj pove.

V normalni družbi da. V Sloveniji pa velikokrat volitve za ustvarjalce javnega mnenja iz foruma 571 ne veljajo veliko, če na njih ne zmagajo njihovi. Oglejte si samo izjave nekaterih po porazu Danila Turka.

Razni analitiki, politiki vaši vladi očitajo prehude, celo pretirane varčevalne ukrepe, večje kot je nujno. So bili res večji? Če se ne motim ste uspeli za polovico zmanjšati padanje – torej razliko med tistim kar ustvarimo in kar porabimo.

Ko je vlada prisegala februarja lansko leto, je bila Slovenija v položaju, ko je država tri leta zaporedoma imela proračunski primanjkljaj med 6 in 7%, ne da bi s tem zadolževanjem rešila kakršenkoli strukturi problem, zaradi katerega smo prišli v krizo. Ko sem kandidiral za predsednika vlade, sem velikokrat zelo jasno rekel, da bo leto 2012 leto zaustavljanja padanja. Okrevanja ni mogoče pričakovati, saj ne moreš hkrati zaustavljati gibanja, ki gre navzdol in istočasno pospeševati navzgor. Ni šlo za varčevanje, ampak zmanjševanje razlike med tistim, kar ustvarimo in kar porabimo. Naša vlada ni bila zagovornik varčevanja za vsako ceno in tudi varčevalni ukrepi, še posebej v primerjavi z ukrepi v nekaterih drugih evropskih državah, še zdaleč niso bili ostri ali globoki.

Zakaj se bojijo slabe banke? Imam občutek, da je ta vlada v prvi vrsti morala pasti prav zaradi slabe banke? Je to res edina rešitev za sanacijo bank?

Več milijardna finančna luknja v slovenskem bančnem sistemu je ključen ekonomski problem te države in njenih davkoplačevalcev. Po grobih ocenah se je v preteklih letih iz državnih bank in državnih podjetij v kapitalsko, medijsko, tako imenovano civilnodružbeno in politično zaledje tranzicijske levice prelilo med 200 in 500 milijonov evrov letno. Takšno prelivanje je mogoče samo na račun nižjega standarda večine prebivalstva, nižjih plač, pokojnin in manjših investicij. Ne drži, da za takšno situacijo, kot je v slovenskem bančnem sistemu, obstaja več konceptov. Dokapitalizacija pride v poštev takrat, kadar je banka nekoliko finančno podhranjena, ne pa takrat, ko delnica največje državne banke pade na 1 evro za delnico. V tem primeru je potrebna sanacija. Ključen motiv za nasprotovanje slabi banki pa je strah pred odgovornostjo in to je tudi ključen motiv zaradi katerega se skuša ta zakon blokirati. Ta zakon namreč predvideva štirikratno podaljšanje zastaralnih rokov za kazniva dejanja, ki so v mnogih primerih osnovni vzrok za te slabe kredite.

Nova vlada (ki je trenutno še ni) je že napovedal rebalans proračuna.....Imamo upanje, da bomo izplavali iz krize?

Najbolj zaskrbljujoča ob vsem je bila napoved, da se bo nova vlada takoj lotila rebalansa proračuna, s katerim bi znova povečala javno porabo. Opozarjam in pozivam, da se tega ne

dela, ker se bo v bistveno slabših okoliščinah ponavljala napaka iz leta 2009, ko je bila oblikovana Pahorjeva vlada. Po volitvah septembra 2008 je bil namreč prvi ukrep tedanje vlade rebalans proračuna. S tistim rebalansom, sprejetim v začetku leta 2009, se je javna poraba v Sloveniji dvignila za 10 odstotkov, hkrati pa smo v letu 2009 zabeležili padec gospodarske rasti skoraj za enak odstotek. Nastala je 20 odstotna razlika med prihodki in odhodki in ta se je potem vlekla iz leta v leto naprej. Tri leta zapored se je porabilo 20 odstotkov proračunskih sredstev več, kot se je ustvarilo. In če bo sedaj narejena enaka napaka, potem bomo šli po poti grškega scenarija, kakršen se je odvijal pred letom 2011.

Politična kadrovanja- tema, ki zadene vsako vlado. No, vaši očitajo, da izvaja politične menjave tudi v teh zadnjih dneh, da jih je opravila več kot prejšnja vlada v treh letih?

Okoli domnevnega političnega kadrovanja je v zadnjih dneh veliko sprenevedanja. Mandatarica je celo vse državne uslužbenke in visoke državne uradnike, člane nadzornih svetov in uprav, ki so bili imenovani v času razpadanja sedanje koalicije, pozivala, naj odidejo iz položajev, ki da so jih zasedli nečastno. Če bi februarja lani, ko sem jaz kandidiral za to isto mesto, dejal nekaj takšnega, bi se vsul plaz obtožb o kadrovskih čistkah, o kadrovskega cunamiju, o revanšizmu in verjetno bi celotna tista seja bila namenjena tej temi. Zdaj pa se, seveda, ni zgodilo nič. Za ene očitno pravni predpisi veljajo drugače kot za druge. Minister Černač je npr. imenoval Mojco Kucler Dolinar za vodjo upravne enote v Ljubljani. Na podlagi javnega razpisa, ob poteku mandata, po zakonitem postopku. Kandidatka ima ustrezno izobrazbo in izkušnje, bila je najboljša izbira. Bila je sposobna ministrica in državna sekretarka, ne bi pa smela biti vodja uprave v Ljubljani? Zakaj? Ker ni prave politične barve? POP TV, ki je valilnica kadrov za levičarske stranke, na tem primeru manifestira kričeč zdrs profesionalizma in uporabe dvojnih kriterijev.

Veliko jeze ste si nakopali z združitvijo Ministrstva za kulturo in Ministrstva za šolstvo? Kulturniki raznih združenj so na ta račun od začetka pljuvali po vladi. Posebej so se izkazali nekateri člani DSP. Kaj jih tako greni?

Lastna nesposobnost in neprepoznavnost. Nekateri med njimi so častna izjema in kljub temu, da se z njimi ne strinjam, so nesporno del slovenske ustvarjalne moči in si po tej plati zaslužijo spoštovanje. Večina najbolj glasnih pa ni doslej ustvarila nič, svoje umotvore prodajo v kakih 200 izvodih ali še manj. Brez državnih jaslji ne obstajajo. Prodajajo se tranzicijski levici za propagandiste. Poglejte samo primer treh tretjerazrednih samozvanih kulturnikov, ki so meni ukradli ime, zato da so jih gospodarji nagradili s subvencijami. Skupina kvazi kulturnikov, ki zahteva mojo izključitev iz PENa, v seštevku ni prodala toliko knjig, kot imam sam prodanih izvodov. Sicer pa je v Evropski uniji, mislim, da 10 ali 11 držav, ki nimajo samostojnega ministrstva za kulturo, pa so to kulturne velesile v Evropi in v svetu, zato je z vidika formalne ureditve popolnoma vseeno, ali obstaja samostojno ministrstvo za kulturo ali ne.

Del uličnega sporočila je bila obnova revolucije in revolucionarnih metod, je zapisal komentator Štuhec. Kako je mogoče, da po dobrih dvajsetih letih demokratične ureditve pride država v takšno situacijo?

Res je, na žalost nekatere metode zelo spominjajo na totalitarne čase. Obsegajo cel arzenal od levega populizma do levega fašizma. Prišli smo do točke, ko vidni predstavniki javnega življenja podpirajo poziv na linč ob obešanju lutk znanih oseb na javnem mestu, nestrpnost do kristijanov in sploh do vseh, ki ne mislijo tako kot oni ter celo nasilje. Eno so torej zahteve ljudi, ki so v težkem položaju in upravičeno terjajo, da Slovenija postane pravna in pravična država, drugo pa so politične kalkulacije tistih, ki so jim ljudje na volitvah izrekli nezaupnico, zdaj pa se skušajo vrniti skozi stranska vrata. In za doseg tega cilja so očitno spet postala dovoljena vsa sredstva. Še posebej pa zaskrbljuje izjava novega predsednika SLS, ki je na kongresu dejal, da je njegova stranka odgovor na tisto, kar zahtevajo ljudje na ulici. Odgovor kar na vse. Ta je malo huda. Kajti med temi zahtevami so tudi takšne, ki nas pošiljajo v Hudo jamo in na vešala. Če se SLS res strinja s tem, smo res daleč prišli in najmanj, kar bi bilo potrebno, je določena previdnost pri spogledovanju z levim populizmom.

Kakšna je vaša ocena, zakaj je prišlo do demonstracij oz. zakaj jih je uspelo izpeljati? Gotovo so tu svojo vlogo hote ali ne odigrali mediji. Če se spomnimo, 50 zbranih je bilo dovolj za prve novice, prve strani.....

Nezadovoljstvo ljudi s stanjem v državi razumem, saj je razlogov za to veliko. Ker živimo v demokratični državi, so seveda tudi pozivi k odstopu vlade legitimni. V letu 2009 smo se v Sloveniji po dolgem času znašli v situaciji, da je gospodarska rast padla, da se je začela višati brezposelnost, gospodarstvo se je znašlo v težkem položaju. Po triletnem ne ukrepanju in zadolževanju je bilo treba lansko leto sprejeti mnoge neprijetne ukrepe. K upravičenemu nezadovoljstvu pripomorejo tudi razvojne razlike. Na vzhodu države je življenjski standard za tretjino nižji, o tem pričajo tudi konkretne številke. Kljub temu je država leta 2011 namenila kar 60 odstotkov državnih pomoči najbolj razviti ljubljanski regiji. Prav tako klici po pravni in pravični državi ne bi mogli biti bolj upravičeni. V različnih sodnih in upravnih postopkih na sto tisoče ljudi v tej državi predolgo čaka na svojo pravico. Nedvomno pa niso vsi protesti spontani. Lončke so pristavili mnogi, predvsem podzemlje slovenske tranzicijske levice, ki preko omrežja ZZB, stare udbe in Foruma 571 pretežno usmerja dogajanje. Na zadnji tako imenovani vstaji so sodelovali tudi ljudje iz vodstva grške stranke Syriza. To je ultralevičarska organizacija, proti kateri se je pred zadnjimi grškimi volitvami združila cela demokratična Evropa.

Veliko je že bilo povedanega o poročilo KPK pa vendar ne moreva mimo tega, ker je vendarle prav to poročilo povzročilo padec vlade. Kako je torej z vašimi financami, imate urejene? Podpredsednik KPK, nekdanji novinar..., je takoj po predstavitvi poročila dejal, da se bo Komisijo sedaj skušalo diskreditirati – s tem je hotel v naprej oprati ime komisije, češ, vse, kar kdo od tu naprej reče, je diskreditacija. Pa bi tudi njemu lahko marsikaj »našli«. (od neplačevanja vrtca, zaposlovanja po prijateljski liniji). Neverjetno, kako slovenska družba nekatere vzame za nedotakljive, nezmotljive.

To poročilo ni povzročilo padca vlade. Bilo je le povod, ki so ga nekateri pričakali pripravljeni, ker so bili z njim predhodno seznanjeni. Virant je zahteval moj odstop prej, preden sem poročilo sploh prebral. Ko je afera izbruhnila, so me klicali prijatelji iz Evrope, se zanimali za stanje in izražali podporo. Od koalicijskih partnerjev me prej, preden so dali zame večinoma obsodilne izjave za medije, ni nihče poklical in se pozanimal za drugo plat in to kljub temu, da so me pred letom dni prav oni prosili, naj sestavim vlado. Žalostno je, da so tudi tisti, ki niso bili vključeni v priprave na veliki pok, začeli takoj preračunavati, koliko več poslancev bi lahko kdo dobil, če se SDS prizadene in oslabi. Konkretne očitke komisije sem javno zavrnil isti dan, ko so se pojavili in potem še velikokrat, nazadnje v parlamentu ob glasovanju o konstruktivni nezaupnici. Vsak očitek posebej. Upravičen je samo tisti o nekajmesečni zamudi pri poročanju in napaka pri ceni avtomobila, kar je bil tudi razlog, da sem Svetu SDS ponudil odstop, vse ostalo je komisija prikrojila po svoje in si izmislila 200.000€ dodatnega premoženja. Glede na to, da je Praprotnika in Klemenčiča imenoval bivši predsednik Danilo Turk, ki je ob tem javno zagrozil, da je treba politiki SDS narediti konec, motivi za takšno ravnanje niso ravno skriti.

Kako razumete odmeve na vaš govor na shodu Zbora za republiko? G. Justin Stanovnik ga je denimo videl kor oceno realnega stanja.

Ravno zato, ker sem opisal stanje takšno, kot je in ne tako, kot ga vsak dan prikazujejo monopolni mediji, so bili odmevi burni. Pojavi levega fašizma so žal dejstvo in z njimi se je treba spopasti, dokler ni prepozno, sicer rdeče zastave iz samozvanih vstaj lahko postanejo simbol novih zločinov. Tudi drugi govorniki na tem zborovanju so bili zelo odločni in jasni, še posebej podpredsednik N.Si Aleš Hojs in predsednik Pučnikovega inštituta Bernard Brščič.

Eden od političnih analitikov se je spraševal, kaj bo sedaj združevalo levico, ko ne bo več skupni sovražnik Janez Janša. Slovenska t. i. levica težko funkcionira brez »zunanjega sovražnika. Brez ideoloških bojov – lahko rečejo kar hočejo oni jih vedno spretno sprožijo?

Tranzicijsko levico v Sloveniji združuje interes, za sovražnika pa proglasijo vsakega, ki ga ogroža. Interes je oblast za vsako ceno. Z njo branijo svoje privilegije, pridobljene v prejšnjem režimu. Privilegirane pokojnine in razne dodatke k njim, pa stanovanja, vile in umetniška dela, ki so jih pokradli po revoluciji in so prešla na sinove in vnuke. In svoj kapital, ki so ga prihvatizirali iz slovenskih podjetij, bank in proračuna v času divje privatizacije in kasneje. Branijo svoj monopol v prevladujočih medijih, sodstvu, tožilstvu, administraciji in na univerzah. Z oblastjo, še posebej sodno, branijo tudi zločine proti človeštvu in preprečujejo, da bi vsaj en sam, samcat primer dobil sodni epilog. Imamo preko 600 doslej odkritih množičnih grobišč na državnem ozemlju in na deset tisoče žrtev, pa nobenega obsojenega zločinca. Kako naj na primer nek učitelj, ki preko učenja potvorjene zgodovine povečuje zločin, mlade vzgaja v resnici in poštenju? Kako naj tožilec, ki zavrača in preprečuje raziskavo množičnega zločina, pravično obravnava primer gospodarskega kriminala? Velika sila, veliko denarja, veliko manipulacij in velik medijski monopol je potreben, da se vzdržuje velike laži pri življenju. Doslej nakradeno ni dovolj, zato takšen boj za oblast, proračunska sredstva, dokapitalizacijo bank in proti privatizaciji državnih podjetij.

Vsak, ki se je v Sloveniji v zadnjih sedemdesetih letih prizadeval za resnico o naštetih dogodkih in pojavih, je bil razglašen za notranjega sovražnika, z njim pa se je in se še neusmiljeno obračunava. Cerkev je bila npr. vseskozi dežurni sovražnik. Z javnih mest se danes poziva, naj se z njo in drugimi drugače mislečimi obračuna kot z zverjo. Govor generalnega sekretarja ZZB Mitje Klavore na Tisju 24. decembra 2012, v katerem obračunava predvsem s Cerkvijo, je odkrit poziv k nasilju in grozljiva napoved državljanske vojne. Slovenska Cerkev je nanj prešibko odreagirala. Tranzicijska levica torej ne združuje ljudi okrog nečesa, kar bi bilo potrebno narediti pozitivnega za to državo, ampak skuša združevati svoje sile na podlagi nasprotovanja vsem, ki ogrožajo njihov interes. Enkrat tako za sovražnika razglasijo Pučnika in Demos, drugič Janšo in SDS in za obračun so dovoljena vsa sredstva. Ker nimajo pozitivnega programa, so slabi upravljavci države, gospodarstvo in ljudi vidijo le kot molzno kravo, obvladajo pa, in to odlično, propagando, manipulacijo in represijo. A vedno bodo v Sloveniji ljudje in institucije, ki jim ne bo vseeno za resnico in prihodnost domovine, zato laž ne more in ne bo zmagala.

V zadnjih dneh vas je prav lepo videti, nasmejanega, sproščenega... Po včerajšnji seji vlade ste z enim »zdravim cinizmom« povedali, da boste kmalu postorili vse kar je nujno, če se nova vlada ne bo hitro konstituirala.

To ni bil cinizem, ugotovil sem dejstvo, kajti nova mandatarka je naštela pet nalog, prioritet, ki jih je treba narediti. Od tega smo v tem času dveh tednov, ki sta minila od tega naštevanja, tri že naredili.

Na zadnji seji vlade ste sprejeli tudi mnenje o predlogu Zakona o spremembah in dopolnitvah o verski svobodi, ki so ga vložili poslanci NSI in SLS.

Vlada je dala pozitivno mnenje k zakonu in upajmo, da bo mogoče le sprejet. Vlada je podobnega skupaj s še nekaterimi drugimi rešitvami pripravila in želela vložiti že januarja, pa je potem prišlo do razpadanja koalicije.

Vlada je sprejela tudi mnenje o pobudi Zavoda sv. Stanislava za oceno ustavnosti člena o organizaciji in financiranju vzgoje in izobraževanja. Je to pomembno?

To je pomembno, mnenje je pozitivno. In upajmo, da bo odločitev ustavnega sodišča, ko bo do nje prišlo, dokončno odpravila to diskriminacijo.

Zakaj je v slovenskem prostoru tako odklonilen odnos do zasebnega šolskega sistema?

To je strah pred konkurenco oziroma svobodo. Svoboda ruši monopole in tisti, ki imajo skoraj monopol na univerzah in nasploh v vzgoji in izobraževanju, v nekaterih delih ta monopol traja že sedemdeset let, se bojijo kakršnekoli konkurence.

Trenutno vlada v Sloveniji velik pesimizem. Na kaj se državljani sploh še lahko opremo v političnem smislu.

Vsak se mora najprej opreti nase. Tudi v političnem smislu. Vsega tega, kar danes spremljamo in kar prepoznavamo kot problem, v veliki meri ne bi bilo, če bi se vsak državljan prepoznal tudi kot politično bitje. Šel na volitve in volil tako, kot misli, da je prav. Volilna neudeležba, ki sedaj dosega že 40 do 50 odstotkov, je rak rana naše prihodnosti, če bo na tem ostalo.

Žal volivci vedno znova padejo na predvolilne obljube.

Če pogledamo demografsko, ekonomsko, socialno in politično sliko Slovenije vidimo, da bolj, ko je neko področje revno, bolj je neka volilna enota, okraj v zaostanku za slovenskim ali evropskim povprečjem, nižja je volilna udeležba. To je tisto, kar omogoča, da Sloveniji vlada Ljubljana. Do sprememb bo prišlo, ko bo volilna udeležba na vzhodu enaka kot na zahodu Slovenije.

Mnogi ne gredo na volitve, ker so prepričani, da se ne da ničesar spremeniti. Politika je izgubila ugled. Se ga bo dalo povrniti?

Politika je pravzaprav vse. Marsikaj se da spremeniti, če se hoče, če je volja in če je za to dovolj pogumnih ljudi. Zadnje leto našega mandata je živ dokaz za to, da se da kljub oviram narediti veliko. Da ne omenjam mandata Demosove vlade, ki je naredila nemogoče.

Pogoj za spremembe je tudi prava družbena klima, h kateri veliko prispevajo tudi mediji. Skoznje se trenutno širi nevzdržen pesimizem.

Namerno se širi kultura smrti, pesimizma. Njen temelj pa je laž, ki omogoča prevlado tranzicijske levice. Pozitivna sporočila ali kultura življenja ostaja v ozadju. Bolj je okolje izpostavljeno primitivni propagandi osrednjih slovenskih medijev, več je nezadovoljstva. V Ljubljani je standard na 130% odstotnih točkah evropskega povprečja, pa na ulicah prevladujejo mrki obrazi in samozvane vstaje, kjer tudi gospe v krznenih plaščih govorijo o revščini. Ko pa greš med res revne ljudi, najdeš tam več veselja in življenjskega optimizma, ker kljub pomanjkanju živijo bolj avtentično življenje in so dlje od centra, iz katerega žarči laž.

Benedikt XVI. je v okrožnici Bog je ljubezen zapisal, da je izvor in cilj politike pravičnost in mir. Pri tem gre seveda za zdrav razum. Kako iti v tej smeri zdravega razuma, ne da bi bili deležni ideološkega napada?

V Sloveniji je to za enkrat nemogoče. Vsak, ki pri pomembnih stvareh zagovarja zdrav razum, je deležen diskvalifikacije in ideološke obravnave. Če rečeš, da ne moremo porabiti več, kot ustvarimo, te razglasijo za zaostalega. Bo pa prišlo do sprememb.

Pa je to možno v tem prostoru.

Je možno. Upanje vedno obstaja. Tisti, ki vzdržuje laž, potrebuje za to ogromno energije, ogromno silo in stalen vir napajanja. Resnica pa potrebuje le svobodo, da se lahko izrazi in deluje sama po sebi. Zelo pomembno je, da se ljudje tega zavedajo in da niso tihi. Več bo tega zavedanja, prej se bo upanje uresničilo.

Smo v pred velikonočnem času. Bomo kot družba iz postnega časa prešli v velikonočno upanje?

Upanje mora obstajati tudi v postnem času. Do vstajenja velikokrat pride tudi takrat, ko ga nihče ne pričakuje. Veliko stvari se zgodi, ne da bi bilo pričakovano. Tudi ljudje, ki so nam danes mogoče izrazito nenaklonjeni, se lahko v prihodnosti spremenijo in postanejo celo naši prijatelji. Prihodnost ni predvidljiva na tak način, kot nekateri razlagajo, vse po nekih etapah, po znanem vrstnem redu. Ljudje smo ustvarjeni kot svobodna bitja, svoboda in ravnanje vsakega posameznika vpliva na prostor. In bolj se tega posameznik zaveda, bolj je svoboden in odgovoren zase in za skupnost, prej se upanje uresniči.

Si boste ob velikonočnih praznikih vzeli kaj časa zase, za svojo družino?

Ja, tokrat bo to lažje in se praznikov res veselim. (nasmeh). Lansko leto je šla Velika noč kar nekako mimo, zaradi vsega kar je padlo na nas. Letos moramo tudi to nadoknaditi. Tudi vsem bralcem Družine želim blagoslovljeno Veliko noč, ki naj okrepi upanje.